

late 1. §. 29. pag. 42. Possévin. sup. tom. 1. verb. Clementis I. Sixt. Senens. in Bibliotheca, lib. 2. in Clemente, vers. Clementis Odeporicon, pag. 115. Card. Bellarm. de Scriptor. Eccles. saculo 1. anno 92. verb. Clementis.

21 Ex his constat opera B. Clementis per hæreticos erroribus fuisse infecta, maximè Itinerarium D. Petri de quo agimus, quod procul dubio à Clemente elaboratum cuncti fatentur, sed adhuc eo superstite, ab Ebionæis hæreticis depravatum fuit, & ab Eunomianis etiam corruptum: quapropter libri Itinerarii Petri aliàs Circutionum, vel periodorum, seu Recognitiones Clementis, aut Historiæ Clementis apud antiquos Patres scripti habebantur. Ita Spondan. ex Baron. ubi proxime, num. 8. quæ volumina præmissâ ratione Apocrypha censeri testantur præter nuper datos Barbosa in collectan. ad cap. Sancta, num. 27. 15. est. Spondan. anno 44. n. 24. eaque decem esse plerique asseverant. Vide Senens.

Ad Num. 3.

22 Gelasius inter Apocrypha volumina recenset Actus Apostolorum nomine B. Andreae proditos, quos tales esse observant Card. Baron. anno 34. num. 235. Spondan. anno 44. num. 24. Barbosa ubi proxime, Possévin. tom. 1. verb. Andreas Apostolus pag. 81. Senens. sup. verb. Andreas Apostolorum actus, pag. 94. de aliis Apocryphis videndus Marian. Hist. Hispan. lib. 5. cap. 4.

23 Secundo loco rejiciuntur ut Apocryphi Actus nomine Thomæ Apostoli, de quibus Baron. & Spondan. ubi proxime, Barbosa d. num. 27. vers. Actus nomine Thomæ, Possévin. tom. 3. verb. Thomas Apostolus, Senens. verb. Thomas, Marian. sup.

24 Tertio actus nomine Petri Apostoli, qui & alii libri ac hæreticis ementiti, falsò ejusdem nomine inscribebantur, de quibus post Baron. Spond. anno 44. num. 25. D. Hieron. de Scriptor. Ecclesiastic. verb. Petrus, Possévin. tom. 3. verb. Petrus, Senens. verb. Petrus, pag. 287. Bellarm. verb. Beatus Petrus, sac. 1.

25 Ultimo damnantur actus Philippi Apostoli nomine editi, de quibus Baron. ubi sup. Spondan. num. 24. Barbosa vers. Actus nomine Philippi, Possévin. verb. Philippus, tom. 3. Senens. eodem verb. pag. 190.

26 Hos actus ab hæreticis elucubratos esse constat, ut Apostolorum egregiis nominibus usurpatis, quæ perperam ipsi adversum Fidei veritates bonosque mores machinabantur, auctoritatem obtinerent, ut testatur post Baron. Spondan, ubi sup. quapropter nec privatim, nec publicè eorum lectio est permilla, ut D. Covar. docet, tum ob errores illis insertos, tum quia Authorum damnatorum sunt, secundum tradita supra, num. 2. solùmque actus à B. Luca conscriptos approbavit Ecclesia, quos inter canonicas Scripturas enumerat, sicut assertum est supra, cap. 14. num. 123.

Verf. Evangelia Thaddæi nomine Apocrypha.

27 De iis Evangelii Apocryphis videndi sunt Card. Baron. anno 44. num. 48. ubi Spondan. n. 25. & 26. Possévin. in Appar. sacro, quæ sub nominibus Apostolorum, quibus falsò tribuuntur,

vulgata sunt. Barbosa in collectan. ad cap. Sancta, num. 27. à vers. Evangelium nomine Thaddæi, 15. distinct. Acuña ibidem, num. 45. cum seqq. Maldonat. sup. Evangel. in presat. cap. 3. Sixt. Senens. in Biblioth. Sancta, lib. 2. sub nominibus eorum, qui authores Evangeliorum falsò supponuntur. Protoevangelium vocabatur id quod nomine D. Jacobi in vulgus exivit, & quæcumque alia reprobat Ecclesia, exceptis quatuor, quæ Canone factorum voluminum continentur. Maldonat. sup. Theat. vitæ humanæ lit. E, pag. 398. vers. Reliqua pseudoevangelia, Cornet. à Lapide sup. Evangel. proem. cap. 2. in princip. & prædiximus supra, cap. 14. nam. 116. illa enim hæretici commenti sunt, aut saltem fabulis & erroribus interjectis corruperunt, ut præfati adnotant Authores, maximè Senens. qui singulorum pseudoevangeliorum scriptores, aut corruptores assignat: ipsi quidem ita suis hæresibus auctoritatem aucupari arbitrabantur. Cornet. à Lapide supra, cum opus commentitium dicerent Evangelium, & ab Apostolo elucubratum testaretur inscriptio.

Verf. Apud Buchardum.

Hæc pseudoevangelia memorant Senens. sup. 28. verb. Iacobus, Mathias, & Petrus, Maldonat. ubi sup. Card. Bellarm. de Scriptorib. Ecclesiastic. verb. S. Iacobus Apostolus, sac. 1. anno 34. vers. Exiat. pag. 44. qui ait, protoevangelium nuncupari, quod à D. Iacobo elaboratum falsò ferebatur. Idem verb. S. Petrus, sac. 1. anno 34. Spond. ex Baron. anno 44. num. 25. Verùm & Judæ proditoris nomine Caiani hæretici pseudoevangelium impudentissimè composuerunt, Spondan. num. 26. & anno 145. num. 8. Maldonat. sup. Sixt. Senens. d. lib. 2. verb. Judas, Isariotes. Aliud quoque Evangelium Apostolorum nomine exararunt hæretici, Spondan. ubi proxime, Senens. verb. Apostolus, pag. 94. Quæ omnia, & alia hujuscemodi penitus sunt damnata, eorumque lectio verita, cum ab hæreticis conficta censeantur, ut D. Covarruv. ait, juxta regulam positam supra, n. 2.

Ibi: Vitur testimonio Evangelii secundum Hebræos.

Hujus Evangelii mentio fit à Spondano an. 41. 29. num. 5. Maldonat. d. cap. 3. Senens. verb. Mathias, Bellarm. eod. verb. Cornet. à Lapide d. cap. 2. ubi asserit Evangelium Hebræorum ac Nazaræorum idem esse cum Evangelio à S. Matthæo exarato, sed ab hæreticis Ebionæis ita erroribus permixtum, ut ab Ecclesia rejectum sit. Vide Spond. & alios pronuper adductos, præsertim Senens. verb. Hebræorum, pag. 135.

Ibi: Vitur Evangelio secundum Ægyptios.

De quo Maldonat. sup. Senens. in Bibliotheca 30. sancta, lib. 2. verb. Ægyptiorum Evangelium, pag. 87. ubi testatur illud Apocryphum, quo Valentiniâni, ac Sabelliani utebantur hæretici. Baron. anno 44. num. 48. & ibi Spondan. n. 26.

Sed & hæreticus Basilides Evangelium proprio nomine literarum monumentis consignavit. Spond. post Baron. anno 120. num. 9. Similiter & hæresiarcha Valentiniânus, Spondan. anno 145. n. 4.

Ibi:

Ibi: Hæc sanè & omnia alia Evangelia.

Vide prænotata supra, num. 27. & 28.

Ibi: Manichæos autem usos fuisse.

32 De Evangelio, quod nomine B. Thomæ Apostoli proditum est, consulas Senens. d. lib. 2. vers. Iacobus, Card. Bellarm. de Scriptor. Ecclesiastic. sac. 1. anno 34. verb. 5. Iacobus, vers. extat. pag. 44.

Ibi: Quis verò fuerit Lucianus.

33 De duobus Lucianis, qui ante Gelasium scripserunt, sermo est in Annalibus Baroni: de priorè anno 171. n. 7. ubi Spondan. anno 172. n. 2. Gualter. in Chronog. sac. 2. pag. 175. ubi de hæreticis, secundum quos hic à Fide Catholica apostata vit. De posteriore anno 311. n. 2. & ibi Spond. anno eod. n. 2. & 3. Gualter. saculo 4. pag. 280. Ille sacros libros ex Hebraica lingua vertit in Græcam, & Martyrii laureâ interit redimitus, licet in Arianam hæresim declinasse falsò ei imputetur, quem Baron. & Spondan. à calumnia tutantur. At quod D. Covar. tradit hic, ad hæretic Barbosa sup. n. 27. vers. Evangelia quæ falsificavit Lucianus, de Luciano, qui in Patriarchatu Constantinopolitano successit Eudoxio sub Acardii & Honorii tempora, non convenit illis, quæ Card. Caron. & post eum, Spondan. anno 370. n. 6. Gualter. saculo 4. pag. 284. memoriæ prodiderunt: tum quia Eudoxius obiit Valentiniâni, & Valentis anno 7. tum quòd post mortem ejus Constantinopolitanam Sedem occupavit, Evagrius à Catholicis electo in exilium acto, Demophilus ab hæreticis subrogatus. Luciani quoque Martyris meminit Senens. lib. 4. verb. Lucianus, Bellarm. eod. verb. Sed quis fuerit Lucianus illi, qui falsificasse Evangelia dicitur, à Gelasio nullus aperit, quod fortè ad apostatam referendum.

Verf. Evangelia quæ falsavit Hirtius.

34 Adde hæc referentem Barbosa sup. n. 27. vers. Evangelia quæ falsificavit Hirtius, Sixt. Senens. ubi proxime, verb. Hefychius, duorum hujus nominis Scriptorum meminit, quorum unus egregius fuit in Palestina monachus, qui sacræ Scripturæ translationem confecit: & alter Presbiter Hierosolymitanus, cui præfatam translationem aliqui tribuunt, sed nihil de falsificatione ait. Verùm si in re adèd obscura conjectare licet, videtur Gelasius locutus de S. Luciano Martyre, ac de Mefychio monacho; quia uterque Scripturæ sacræ translationi operam dederunt: & licet ambo sanctimoniâ splenduerint, ita ut credi non possit, eos in sua translatione Evangeliorum quicquam falsitatis inesse, imò utraque receptam pluribus in Ecclesiis idem Sextus Senens. ex aliis testetur, potuerunt tamen versiones eorum tempore labente, ab hæreticis falsificari, & suis erroribus depravari: nec mirum est, Gelasium asseruisse, quod Lucianus & Hefychius Evangelia falsaverint, cum Evangelia falsata eorum nomine inscriberentur, & author falsitatis latitaret.

Verf. Liber de infantia Salvatoris.

35 Quem hæretici commenti sunt, & per mandacium B. Matthæus ejus author asseritur, & ut apocryphus ab Ecclesia repellitur. Card. Baron. tom. 1. Annal. anno 44. num. 48. ubi Spondan. in D. de Faria Nova Addit. ad Covar.

Epitom. n. 26. & anno 145. n. 4. Senens. lib. 2. verb. Matthæus, Possévin. in Appar. sacro, tom. 2. verb. Jesus Christus, pag. 94. Barb. in coll. ad cap. Sancta, n. 27. vers. Liber de infantia Salvatoris.

Liber de nativitate Salvatoris ut apocryphus. 36 Possévin. ubi proxime, Barbosa vers. Liber de nativitate Salvatoris. Apocryphus itidem declaratur à Gelasio liber de S. Maria, seu de stirpe S. Mariæ, qui à Matthæo Evangelista elucubratus falsò ferebatur, de quo Baron. in appar. ad Annal. & ibi Spondan. n. 19. & anno 44. n. 26. Possévin. d. tom. 2. verb. Maria, Senens. ubi proxime, & verb. Maria script. Aug. Barb. vers. & de Sancta Maria. Similiter damnatur liber de obstetrice Salvatoris, cujus meminit Baron. & ex eo Spondan. in Apparatus n. 18. ubi testatur eum tempore Justiniani à Theodosio Judæorum Principe confectum.

Præterea liber, qui appellatur Pastoris, apocryphus adscribitur, de quo legenda sunt quæ narrat Baron. & post eum Spondan. anno 44. num. 25. & latius anno 159. n. 3. ubi à D. Covar. hic tradita refert, subdens librum istum à quibusdam Duavia, vel Judicium Petri nuncupari, nec legi quondam vetitum in Ecclesia, sed adduci ipsius testimonia ad fidem Catholicam astruendam non licere. Sixt. Senens. lib. 2. verb. Hermas, Possévin. lib. 3. vers. Pastoris, pag. 9. Bellarm. sac. 1. vers. de auctore libri, pag. 46. & alii apud Barbos. vers. Item liber qui appellatur Pastoris Ant. Aug. lib. 1. dialog. 6. n. 9. Theat. vitæ hum. lit. B. pag. 12.

Item damnantur libri, quos exaravit Leuticius, 38 sive Leucius Manichæus, qui multa commentus est nomine Apostolorum, de quo Baron. anno 44. n. 43. ubi Spondan. n. 24. Barbosa vers. Liber qui appellatur Fundamentum, ubi ait in monte sancto Granateni repertum fuisse codicem, cujus inscriptio erat, Fundamentum, ex Greg. Lop. Madera in discurs. Montis Sancti Granalensis cap. 38. Valcarcer in Epitom. Jur. Canon. in d. cap. Sancta, vers. Item libri omnes, 15. dist. Item liber, qui dicitur Theosaurus, qui apocryphus est. Valcarcer ubi proxime.

Ad Num. 4.

Sunt etiam apocryphi liber qui inscribitur de filiabus Adæ, aliàs de genealogia, vel de filiis, & filiabus Adæ à Manichæis effectus. Sixt. Senens. lib. 2. verb. Adæ revelationem, pag. 86. Barbosa d. n. 27. vers. Liber, qui appellatur de filiabus Adæ, Possévin. sup. tom. 1. verb. Adam. Item liber, qui appellatur Pentametrum de Christo, cujus meminit Valcarcer ubi sup.

In emendatis Decreti editionibus habetur centimetrum, de quo verificandi genere luculenter Senens. ubi sup. lib. 3. vers. de Ethnica rapsodia, ubi exempla ex poetis exhibet, & tradit à D. Covar. maxima, ex parte repetit. De verbi Centonis, sive Centonum multiplici significatu, adeundus Calep. verb. Cento. Lexic. Calvini eod. verb. apud Vlpianum in l. Quæstum, §. Acetum ff. de fundo instruct. usurpatur pro instrumento fundi ad incendium. Apud Junenal. Satyr. 6. pro veste sordida, ac vetusta, ibi. Inyavit calidum veteri centone lupanar.

Quæ vox etiam ad rem militarem spectat, nam machinæ centonibus cooperiebantur; ne à tormentis missilibus everterentur: & eisdem velantur tabernacula, omnisque castrensis supellex tempore pluvioso. Cornucopia, de ling. Latin. col. 1022. n. 50. ubi quod centones sunt stragula grossiora, villis passim pendentes, quibus lecti vilissimarum per-

sonarum sternuntur, vulgò *Mama*, & vestimentum, vel stragulum versicolor solet cento nuncupari, à verbo Græco quod significat inferere: non à numero centenario, ut Cornucopia & alii falsò existimant. Lexic. Calvini *verb. Cento*, el. 2. in fin. ubi ait, Digesta Centones vocari, & rectè, quia ex diversis Consultorum responsis sic compacta sunt, ut sæpe ab uno decisum videretur, quod plures deciderunt, legibus eo ordine collocatis. Sic centonem appellamus opus constans ex carminibus compositis ex aliorum fragmentis, quod & opus centonarum dicimus, & Authorem Centonarum. Calepin. *ubi sup. de quo Ausonius hic*, à D. Covar. laudatus, qui ita inquit, Variis de locis, sensibusque diversis quædam carminis structura in unum solidatur versum, ut coëant aut casti duo, aut unus, aut sequens cum medio; nam duos junctim locari ineptum est.

Ibi: *Veteres quosdam imitata Proba Falconia.*

41 Hæc matrona Proba Valeria Falconia, genere, religione ac moribus illustris trium Consulium ordinariorum mater, ac Consulibus etiam ordinarii uxor & filia, mirum in modum à B. Augustino, Chrysostomo, & aliis collaudata, centonem Virgilianum de novo & veteri Testamento elucubravit, quod aliàs de Christi vita dicitur. Baron. *ann. 395.* & ibi Spond. *n. 2.* Senens. *ubi proximè, & lib. 4. verb. Proba Falconia.* Carrill. *Annal. anno 395. fol. 135.* Theat. vitæ hum. *lit. P. pag. 484. vers. Proba Valeria*, ubi dicitur opus istud transmississe ad Imperatricem Eudoxiam, de qua statim, cui id aliqui tribuunt. Lexic. Calvin. *sup. Sed D. Covar. cum aliis aliud de Christo poemata Eudoxiam edidisse tradit. Falconiæ poemata & compilatum in Bibliotheca sacra 1. 8. pag. 599.*

Ibi: *Sed ipsius Theodosii junioris uxor Eudoxia.*

42 Athenais Leontii Philosophi Atheniensis filia nupsit Theodosio juniori Imperatori, quæ postea ab Attico Magno Baptismate insignita nomen Eudoxiæ suscepit ex conjugis voto. Hæc poësi admodum addita centimetrum de Christo literarum monumentis commendavit, licet aliqui existiment opus istud idem esse cum illo, quod à Proba elaboratum, & ad Eudoxiam transmissum pronuper asseveraverimus: fertur quoque egregium poemata de bello Persico in laudem viri sui Imperatoris literis mandavisse. Baron. *anno 421.* & ibi Spond. *n. 1.* Senens. *sup. d. vers. de Ethnica rapsodia, & lib. 4. verb. Eudoxia* Theat. vitæ hum. *ubi proximè, vers. Eudoxia, & lit. D. pag. 393. vers. Theodosii junioris.* Quæ centimetra de Christo à Gelasio inter Apocrypha recensentur, & extant in *Bibliot. sac. tom. 8. pag. 615.*

43 Liber qui appellatur actus Thedæ, & Pauli, à Gelasio rejicitur, de quo Baron. *anno 44. n. 48.* & ibi Spondan. *n. 24.* Sixt. Senens. in *Bibliothec. sancta lib. 2. verb. Paulus, in fin. cap. 186.*

44 Liber qui appellatur Nepotis (ita habetur in correctis Decreti codicibus) Apocryphus. Hujus Nepotis Episcopi Aegyptiaci meminerunt Baron. *anno 264.* & ibi Spondan. *n. 1.* Possevin. in *Apparatu sacro, tom. 2. verb. Nepos.* Sixt. Senens. *sup. lib. 4. verb. Nepos.* Barbofa in *collect. ad cap. sancta, n. 27. vers. Liber qui appellatur neposis.*

45 Liber Proverbiorum ab hæreticis transcriptus,

Apocryphus, qui falsò adscribitur S. Sixto II. Summo Pontifici & Martyri; eum confectum sit à Sixto Philosopho Ethnico, ut testantur D. Hieron. in *epist. ad Cleiphontem, & sup. cap. 22. Hieremie, & cap. 18. Ezechiel, D. Aug. lib. 2. retractation. cap. 42.* ut est apud Bellarm. *vers. De sancto Sixto secundo, sac. 3. pag. 81.* Spondan. in *epit. Baron. anno 142. n. 5.* & anno 410. *n. 13.* ubi ait, hanc imposturam à Rufino Aquileiensi Presbytero Origenista factam, Barbofa *d. num. 27. vers. Liber Proverbiorum.*

Verf. Revelatio, quæ appellatur Pauli.

Revelatio quæ dicitur Pauli, apocrypha, ut observant Card. Baron. *Annal. tom. 1. anno 44. n. 47.* & ibi Spondan. *n. 25.* Senens. *lib. 2. verb. Paulus, vers. Pauli raptus,* Barbofa *vers. Revelatio qua appellatur Pauli,* Possevin. *tom. 3. verb. Paulus, vers. Qua tamen.*

Revelatio, quæ appellatur Thomæ, apocrypha, Baron. *ubi proximè, n. 48.* & Spondan. *n. 25.* Barbofa *vers. Revelatio qua appellatur Thomæ,* Senens. *lib. 2. verb. Thomas Apostolus.*

Revelatio quæ appellatur Stephani, apocrypha, Cardin. Baron. *ubi nuper,* Spondan. *num. 26.* Possevin. *tom. 3. verb. Stephani,* Senens. *lib. 2. verb. Stephani,* Barbofa *vers. Revelatio qua appellatur Stephani.* Quæ quidem apocalypsis, sicut & aliæ antiquæ, ab hæreticis confictæ creduntur, quapropter earum lectio interdicta est.

Ad Num. 5.

Apocryphus itidem decernitur à Gelasio liber, 49 qui appellatur *Transitus Sancta Maria*, quod adnotant Baron. *n. 48.* & Spondan. *n. 25.* Barbofa *vers. Liber qui appellatur transitus B. Maria* Senens. *lib. 2. verb. Maria transitus,* ubi plura de obitu & Assumptione B. Virginis Pat. Suar. *de vit. Christi, disp. 21. sect. 1. in princip.*

Ibi: *Receptum tamen est eam obiisse mortem corporalem.*

Ita habet communis Patrum consensus, quos laudat latè probans Pat. Suar. *d. sect. 1. per tot. & vers. Nihilominus, ait, Virginem Mariam generali regulæ de morte subeunda subjectam esse, quæ obiisse pluribus rationibus congruentiæ demonstrat, Ut scilicet Filio similis esset, Ut constat Virginis carnem fuisse passibilem, ad confutandum errorem eorum, qui opinabantur eam cœlestis, vel Angelicæ naturæ extitisse. Nec aliqua indecentia in morte excogitari potest, ut ab ea Dei genitrix præservaretur. Idem docent Azor. *Instit. Moral. part. 2. lib. 1. cap. 20. vers. Secundo queritur, Sur. de vit. Sanctior. tom. 4. die 35. Aug. cap. 39. & 40.* ubi de iis quæ obitum Dei genitricis præcesserunt, Baron. *anno 48.* & ibi Spondan. *n. 4.* Theat. vitæ hum. *lit. M. pag. 223. vers. S. Maria obitus,* qui testantur sic in Ecclesia universa ex irrefragabili traditione receptum, rejectis erroribus aliter sentientium, quos memorant Baronius, & Spondanus, Beata Virgo decessit non morbo aliquo affecta, sed Dei voluntate, sicut de Moyse in sacra Pagina narratur, & de Ioanne Evangelista fertur: aut amore erga Filium languens, Pat. Suar. *vers. Sed quæret aliquis. Azor. vers. Tertio queritur, Theat. vitæ hum. ubi proximè, Sur. cap. 39.* quò loci asserit mortem Virgini præannunciatam, ad quam ipsa ingenti*

genti cum læticia se præparavit. Sepultum & sacratissimum, ac venerandum ejus corpus in valle Josaphat inter montem Sion & Oliveti Suar. *sect. 2. in princip.* ubi plures, Surtius *cap. 44.* in Gethsemane humo traditum refert.

Ibi: *Tempus vero hujus obitus.*

51 Non parum inter se dissident Authores in assignando tempore obitus B. Mariæ: duæ tamen sententiæ magis verosimiles habentur. Prior vulgò recepta, ac communis est, anno ætatis 63. Deiparam viam universæ carnis ingressam esse quæ placet Azor. *sup. vers. quarta sententia, in fine.* Posterior eam ad annum septuagesimum secundum pervenisse asseverat quam sustinet Pat. Suar. *sect. 1. vers. Ultima vero,* Spondan. post Baron. *sup. num. 3.* Theat. vitæ hum. *ubi sup. quos detrahit annos,* apud quos variæ opiniones recensentur.

Ibi: *Demum corpore & anima in Cœlum.*

52 Deiparam vitæ restitutam ad cœlum cum corpore fuisse assumptam univerfa sentit Ecclesia ex inveterata traditione, ac Patrum testimoniis, quos dat Suar. rem piè ac doctè de more discutens *d. disp. 21. sect. 2. per tot. & iterum de religion. tom. 1. lib. 2. de diebus, fest. cap. 8. vers. Septimum & præcipuum.* Azor. *vers. Sexto queritur, Surtius sup. cap. 44.* Baron. *sup. Spondan. n. 7.* Theat. vitæ hum. *vers. Porro.* Resurrexit Angelorum Regina post triduum; ex quo sepulturæ mandata est, ut fert opinio communis, illicoque cœlestem aulam petiit. Azor. *vers. Septimo queritur, Sur. sect. 2. vers. Addendum est ultimo, & vers. Probabilior, Sur. ubi proximè, Theatrum vitæ hum. d. vers. Porro.* Resurrectio autem, & assumptio Virginis intra tempus prædictum contigisse innouit, quia ut aliqui asseverant, cum Apostoli, imò & Christus Dominus Angelis stipatus convenirent tempore mortis Deiparæ, absuit Thomas, qui post triduum adveniens enixè petiit, ut corpus sacratissimum aspicere sibi liceret: cumque sepulchrum adirent Apostoli, nihil præter indumenta, quibus cadaver sanctissimum est involutum repererunt. Vide de his, & quanta fides præmissis adhibenda sit, Pat. Suar. *sect. 1. vers. Ultima vero, Azor. vers. Quarto queritur, & vers. Septimo queritur, Baron. sup. Spondan. num. 5. Sur. cap. 39. 40. & 44.* Theat. vitæ hum. *lit. M. pag. 223. vers. D. S. Maria Virginis.* Locus autem obitus Hierosolyma à cunctis assignatur.

Ibi: *Hoc solemne Festum Catholica Ecclesia.*

53 Maximum argumentum assumptionis B. Mariæ in anima & corpore exhibet Ecclesiæ præceptum, quo dies 15. Augusti huic mysterio sacrat, prævio jejunio, quod nulli alii ejus festivitati præscripsit. Greg. Lop. in *lib. 5. gloss. l. tit. 23. p. 1.* unde hoc præcipuum, maximumque Festum nuncupatur, à quo autem tempore cæperit celebrari, non omnino liquet, etsi antiquissimum dignoscatur; nam Mauricius Imperator, cui Imperii gubernaculum est delatum anno 583, secundum Baron. & Spondan. *eo anno, n. 3.* iussit hanc celebrari in Oriente observari, quod & in Gallia à tempore Caroli Magni receptum est: sed & antiquius festum id institutum creditur, post Concilium scilicet generale Ephesinum, de quibus Nicephor. *lib. 17. hist. cap. 18.* Suar. *sect. 2. vers. Unde omnes, & D. de Faria Novæ Addit. ad Covar.*

vers. Rationes, ac d. cap. 8. vers. Septimum, Azor. *d. cap. 20. vers. Cateriam hoc,* Baron. *anno 48.* & ibi Spondan. *n. 8.* Theat. vitæ hum. *pag. 223. vers. de S. Maria Virginis, & pag. 225.* Genebrard. in *Chron. pag. 471. vers. Mauricius, anno 580.* Observandum est diem dicatum secundæ Virginis Assumptioni, nempe nonum Calendarum Octobris, quod Festum ad Bedæ Martyrologium additum reperitur, sed id ab Ecclesia minimè est admissum. Spond. *anno 48. n. 2.*

Ibi: *Ubi planè impium sic ac temerarium.*

Etsi aliquando antiqui Patres de Assumptione B. Mariæ unà cum corpore hæsitaverint, ut videre est apud Senens. *lib. 2. verb. Maria transitus,* Baron. *anno 48.* & Spondan. *ibi n. 6.* & alios nuper laudatos, jam tamen quanvis reus hæreseos non sit, impietatis saltem & temeritatis notam incurret, qui in dubium Assumptionem B. Virginis cum anima & corpore in dubium revocaverit, quo sensu ab Ecclesia ejus Festum celebratur, ut aliorum opinionibus præmissis sentit Pat. Suar. *d. sect. 2. vers. Sed quæret qua certitudine.* De hac festivitate mentio fit in *cap. 1. de consecrat. dist. 3. in Concil. Mogunin. 1. cap. 36. cap. 1. de observat. jejunior.*

Ibi: *Liber autem de hoc transitu.*

Consule de libro transitus Virginis Deiparæ 59 quos laudavimus supra *n. 49.* & Baron. *anno 48.* & ibi Spondan. *n. 4.* ubi an fuerit à Melitone elucubratus, & de alio libello de Assumptione B. Virginis, qui D. Hieronymo tribuitur.

Verf. Liber qui appellatur Pœnitentia Adæ.

Qui quidem apocryphus habetur; Senens. *lib. 2. 56. verb. Adæ revelationem, Valcarcer in epist. Fur. Canon. ad cap. Sancta, col. 44. & 15. dist. ubi Acuña n. 80.*

Verf. Hæc apud Gratianum.

Liber qui appellatur *Diogenes nomine gigantis,* apocryphus. In emendatis Decreti codicibus legitur, *Ogia nomine gigantis, qui ab hæreticis, &c. observat* Barbofa in *coll. ad d. cap. Sancta, n. 27. vers. Liber qui appellatur nomine. Ogia gigantis,* ubi ait hunc librum inscribi *Og, Regis, Balam* cujus mentio in sacris Literis reperitur, de quo Possev. in *appar. sacro, tom. 2. verb. Og, Valcarcer ubi proximè, Senens. sup. verb. Og,* ubi à Barbofa tradita refert. Vide *Numeror. cap. 11. & Deuteron. cap. 3.*

Ibi: *Liber qui appellatur testamentum Job, sive Jacobi.*

Qui apocryphus est. Possevin. *tom. 2. verb. Jacob, 58. bi, Senens. verb. Jacob, Barbofa vers. Liber qui appellatur testamentum Jacob.* Valcarcer *sup. Citatur à Stratonico in collectaneis. Titulus est Jacob. Patriarcha scriptus in Bethel Luzæ, teste Senens.*

Liber qui appellatur *de pœnitentia Origenis,* 59 apocryphus censetur à Gelasio, de quo Card. Baron. *anno 253. a n. 118.* ubi Spond. *n. 19.* Barbofa *vers. Liber appellatur pœnitentia Origenis, Valcarcer sup.*

Liber de pœnitentia Cypriani, apocryphus. 60 Card. Baron. *tom. 2. anno 261. num. 46.* Possevin. *tom. 1. verb. Cyprianus, vers. Sanè verò, Valcarcer sup. Aug. Barbofa vers. Liber qui appellatur Pœnitentia S. Cypriani.*